STOJIŠ IN SE SMEHLJAŠ

Na snežnem pobočju se giblje drobna črna sled. Vsa kotanja je obsijana od sonca, še posebej pripeka v pobočje, kjer se premika oddaljena postava. Sama sva na planem. Čakam, da se bo kaj zgodilo v tej praznoti. Razen enakomernega premikanja bitja na oni strani ni ničesar. Mogoče bo sipka svetloba odnehala in se bo stemnilo, mogoče se bo za hip zarezal v temno modrino snopič oranžne svetlobe in se kot železen šopek razlil po pokrajini. Morda se zgane sneg, se začne gubati ter v plastičnih valovih polzeti k dnu kotanje. Mogoče mi zdrsne in se dotaknem površine smučišča z dlanjo, ki sem ji snel rokavico, da bi na soncu porjavela. Črno bitje na oni strani se vztrajno giblje v vencu kotanje, niti za trenutek ne upočasni drsajočih korakov, majhno je, da mu niti sence ne vidim odtod. Sonce je še vedno na samem vrhu, v želu stožca, ki mu z neznancem stojiva vsak na svoji strani osnovne ploskve.

Spustim se za nekaj metrov niže, vendar s toliko zaleta, da lahko zarežem v sneg navzgor in me nese do približno enake višine, kot sem jo imel pred spustom. Senca postaja večja, neznanec se mi približuje. Zaslišim glasbo, približno takšno, kot je v Truffautovem filmu Fahrenheit 451. Počasi narašča na enem samem tonu. Postava noši nekaj rdečega. Približuje se mi tako, da se spušča, nato pa spet zaokrene navkreber. V pol ure bo pri meni. Ali bo takšna kot Linda? Ali bo kot Anna Karina v Godardovem filmu Nori Pierrot?

§ 1 — Ko je Milenko odprl vrata, je Valter negibno čemel v svojem pletenem gugalniku, včasih je uspel ujeti ta trenutek negibnosti; s tem, da je položil noge na prečko, je uravnotežil stol, da je obstal točno na polovici svoje poti po dveh ukrivljenih tračnicah iz višnjevega lesa. Milenko je zakašljal, toda Valter se ni zganil. Tudi Milenko je zdaj obstal sredi gibanja, v polodprtih vratih je ostal nagnjen, oprt na eno nogo, tako da je gornji del telesa molel v sobo. Če se bi z desno prijel štukature na notranji strani obokanega podboja, bi prav gotovo padel. V levi je držal podolgovato pismo z rdeče-belo-modrim robom, kar je pričalo o njegovi letalskosti. Skoz vrata je zapihal veter s hodnika, ki je bil v tem letnem času svinjsko mrzel, in ker je bil Valter ubog častni član akademije, si menda ni mogel privoščiti več drv, kot jih je zadoščalo za kurjenje njegove delovne sobe, kjer je pozimi tudi spal, in jedilnice, kjer je imel štab Milenko. Zdaj se je Valter zganil. Sicer ni okrenil glave, samo z roko si je popravil odejo, ki mu je padla čez naročje na noge. Strmel pa je še kar naprej. Milenko je še enkrat zakašljal, nato je pošumel s pismom. — Zapri vendar ta prekleta vrata, je potihem a intenzivno rekel Valter, — gospod poštar je prinesel letalsko pismo iz Amerike. Valterjeva roka je v trenutku ovenela. Padla je skupaj, kot bi nekdo ustrelil v zapestje.

§ 2 — »Moj očka pravi, da bi se morala poročiti z Vami ... le kaj bi rekel Milenko ... ali bi lahko prenašal, da bi bila Vaša žena? vdana Vam Magdalene Schubert.«

§ 3 — *Lucien Dupont*
Apartement 28
111, Avenue Hieronime Bosch
567 Geneve, Suisse

Cher Dupont!

Zahvaljujem se Vam za Vaše cenjeno pismo s 16. prejšnjega meseca. Medtem se je zgodilo mnogo stvari. Predvsem Vam moram omeniti slavno pijančevanje, s katerega so me morali skoraj odnesti, tako sem se napil tistega zavratnega rdečega vina s Krasa. Toda to še ni vse. Najin prijatelj Erich je bil dvakrat bolj pijan kot jaz in me je prosil, da ga odpeljem z njegovim automobilom domov. Ko sem to po nekem skrivnostnem postopku uspešno opravil in zvil le eno od osi, sem ga prepričal, da bi mi bilo zelo neprijetno, če bi moral pešačiti v zimsko noč, pa sem se kar odpeljal s tistim avtom, ki je zaradi pokvarjene osi poskakoval kot žrebec — kam? Nazaj v krčmo, kjer sem staknil neko žensko, Rozo po imenu, ki je na vsak način hotela z mano. Haha, dragi Dupont, poskakovala sva vso pot do njene mansarde, tam sem se skoraj mrtev vlekel po stopnicah in dajal pripombe na njeno ozadje, da sem menda prečudil pol stanovalcev in jih iz sladkih sanj spravil v spolzke misli — navade, ki se jih, dragi Dupont, brez dvojbe še spominjate — nakar sva zlezla v njeno posteljo in pohvaljen sem bil, da sem stvar opravil s pričakovano briljanco. To mi je dalo nadnaravnih moči, da do jutra sploh nisem mogel nehati, kar pa je izredno utrudljivo početje za moža mojih let. No, če me ne prehiti čas, se še poročim, ponudbe kar dežujejo. Spet se vrnejo zlati časi — aurea aetas florebit (nobis!). Prosim, sporočite mi Vaše cenjeno mnenje o ameriških ženskah! Do tedaj Vas prisrčno pozdravljam in Vam želim, da bi se imeli vsaj tako imenitno, kot se imam jaz. Kakšno samoljubje! Recite, ali je brez razloga! Vaš vdani Valter.

Starec je od utrujenosti lezel vase kot mlad sir. Roka mu je visela od telesa kot odvečen vzvod, usta so mu nekoliko vijolično trepetala, stol se je nekam živčno potresaval. — Fecundus sum! je izdavil Valter, nato je pomeženknil Milenku, naj ga pusti samega.

WHAT IS YOUR FAVOURITE SPORT?

— Aaa ... well ... You know ... I suppose it is ... don't blush ... You know what I mean ...

— Yes? You mean sexual intercourse?

— Well, no ... yes ... now I must get a breath of fresh air ... and don't jump! Stay in bed! Will you?

— It hurts me, don't go ... where do You go?! Stay!!!

NEK ŽENSKI MAGAZIN mi je zastavil vprašanje, kaj je moje najljubše početje, kaj najrajši delam. Tu je moj odgovor:

»Mogoče se boste začudili, toda najrajši na svetu si izmišljam zgodbe, pišem. Če pišem, živim. Neprestano pišem. Po zajtrku napišem vsaj tri tipkane strani. Nato grem na kratek sprehod, najrajši na Rožnik. Tam obiščem svojo dolgoletno znanko Nadeždo Čačinović, ki mi daje nasvete glede pisanja. Zgodovinarjem priporočam, da se po mojem eventualnem fizičnem izginotju za vse informacije obrnejo nanjo. Njej niso skrite moje skrivnosti. Ona je moj prvi kritik. Nato spet pišem do kosila. Po kosilu ležem za pol ure, več ne, da se ne nabere tolšča. Nato spet pišem. Potem malicam, nato pišem. Do večerje. Nato spet pišem. Včasih do jutra. Moj predal je poln najrazličnejših zgodb: ljubezenskih, političnih, ljubezensko-političnih, komičnih, tragičnih tragikomičnih, abstraktnih, konkretnih, kriminalnih, science-fiction, nouveau-roman, scenarijev, dram, kritik, esejev, polemik, pisem, pišem uredništvom, pišem znancem, izmišljenih pisem, strukturalističnih, funkcionalističnih, romantičnih, sadističnih, mazohističnih, liričnih, epičnih, kratkih, dolgih, tetralogij, filozofij, sociologij, politologij, prošenj ...«

Kar pišem se ni nikdar zgodilo. Moj svet je kot nenaveden skrit predmet v ogromni prazni krogli, potresem ga, slišim ga, toda nikdar ga ne vidim, včasih se mi zdi, da je človeški, poln nekakšnih naramnic, hlačk in spodnjega perila, včasih se mi zdi plavajoč kot napreden aluminijast predmet v majhni oljni luži, ki po obliki spominja na Saturn, včasih se mi zdi, da čutim gomazenje, nekaj se kruši, nekaj vstaja in pritiska ob stene, tedaj me je groza, rečem si, da s svojim trkanjem ob neznano telo, pristalo po čudežnem naključju neke noči na jasi pred mestom, vzbujam nesrečo, da se nekoč pri vrhu te krogle odvije vijak in spod njega plane zelena luč, gumijasto bitje se priplazi na površje, pomaga si s prsti, ki se prisesajo na gladko železo, vidim, kako se napenja, kako se muči ubogo bitje, da bi vstopilo ...

§ 4 — Milenko se spravi na kavč z ogromnim kosom črnega kruha in telefonira:

— Jutri grem v Monte Carlo, dirkam za Grand Prix.

— Danes zjutraj sem srečala skrivnostnega Iljušina, ki je peljal na oddih gospo Brežnjev.

— Ritz ni zelo slab hotel.

— Fahrenheit 451.

— Pierrot le fou.

— Dom Perignon.

— Pristanek na neki livadi v Dublinu.

— Le Club des Anciens Combattants.

Pravkar sem položil v peč rokopis, ki ga ne maram več videti. Bil je del tega pričujočega rokopisa, ki mi je preveč segel v srce. 25. maja 1963 sem si obljubil, da si ne bom segal v srce. Nežni beli listi so med polugaslimi kosi premoga najprej zatrepetali. Nato sem čakal, da nastane vročina Fahrenheit 451.

Centigrad		Fahrenheit
—18	0	32
—14	6	43
—11	12	54
— 4	24	75
0	32	90
2	36	97
9	48	118
16	60	140
22	72	162
29	84	183
36	96	205
38	100	212

Številke v srednji koloni se lahko berejo kot kontinentalna ali kot angleška merila tako je 100°C=212 F; ali 100 F=38°C.

Pri 451 Fahrenheita gori papir. Plamen se je zmuznil iz razpok v tlečem premogu, iz žareče notranjosti se je zlizal na moje črke in papir se je začel krhati v črnorjavo šuštečo snov, črke so ostale najprej le v odtistih, nato so se zlomile in se skrčile, še potem so skrknile in se otresle. Ljudje gorijo. Napišeš ČLOVEK. Pri 451 F ta ČLOVEK gori, naprej Č, nato L in nato vse črke po vrsti. Zmuči se v zvijanju, nato je pozabljen. Plamen je čudoviti pavliha. Nekoliko zabuhel v spodnji del, proti vrhu ga pa kar ni. Včasih bi ga zagrabil, prav slo čutiš, da bi se oklenil te rdečice, da bi zaplapolala v zaokroženi dlani, više in niže, kot jeziček, kot meso, ki polzi.

Some are worried
about the Old Left
some are worried
about the New Left
we are worried
about what's left

V Truffautovem filmu se sprašujejo, zakaj sploh revolucija. Ko postane rdeča barva simbol reakcije, postanejo knjige simbol radikalov. Knjige so z ozirom na televizijo konservativne. Nova družba knjig-ljudi počiva na istih temeljih, je isti mehanizem kot družba ogenj-ljudi (firemen). Nekoč bodo radikali (konservativni z ozirom na ogenj-ljudi) napravili revolucijo in vzpostavili vlado knjig-ljudi. Knjižnice bodo postale svetišča, knjigarnarji bodo imeli najudobnejša stanovanja in najlepše ženske. Miku knjige se ne more upreti niti še tako zagrizen ogenj-človek. Postane homo duplex ali ogenj-knjiga-človek. Na tej dupliciteti počiva revolucija. V imenu knjig lahko zažgeš vse gasilske domove (fire-house) v imenu ognja lahko uničiš kulturo. Fantastičen je domislek z gasilstvom. Fireman (ogenj-mož) vsebuje dvojnost že v rabi in izvoru besede. V moderni angleški rabi beseda pomeni gasilca, struktura besede pa pravi požigalec. Firehouse je hiša, dom ognja. Svojo polno veljavo dobi, ko se sama zažge. Truffaut čuti totalitarnost, vendar se zaveda, da ni napredka. Stare vrednote oživijo, plamen požge knjige in staro gospo z ilegalno knjižno zbirko, stara gospa kot predstavnik zatiranega sicer omahne, vendar se smehlja in plamen je prijazen, je glasnik svojega lastnega nasprotja. Plemenita siva gospa, ki spominja na starinske šume in blagodejno toploto, na vonj starih pisav, na prostranstva duha, na občevanje duš, postane hostija, religiozna zaveza za obračanje. Neukrotljivost duha, izbira med režimi, totalna misel, ki se lahko drži edino z nasiljem in požigom, ohranjena razmerja med ljudmi (Montag-Linda, Montag-tovariši). Rdeča barva je laž. Je kot druge barve.

Kaj ostane, če odmislimo staro in novo levico. Kaj je tisto, kar je mimo političnih gibanj, aktivizma, revolucionizma? Ostaneta plamen in rdeča barva kot fenomena. Ostane gasilski avto kot estetski predmet. Ostane življenje Paula in Virginie na potovanju po Franciji. Ostane življenje brez sistemov. Kot v Norem Pierrotu. »Nous traversâmes la France ...« Junaka hodita po reki v mestni obleki, zažgeta čudovit rdeč avtomobil sredi žitnega polja in plamen je oranžen na modrem ozadju neba. »Je m'appile Ferdinand!« Pierrot sploh ni Pierrot, temveč Ferdinand. Nekaj je narobe s ponje. Ko postane metafizično, postane simbol, tovanjem, ki sploh ni potovanje, temveč iskamogoč je razgovor z Bernardinom de Saint Pierrom, avtorjem slavne robinzonade, ki se dogaja na šumljajočih obrežjih oddaljene pravljične dežele. Manipulacija! Ona prevara Pierrota s Fredom, ki ni brat, temveč ljubimec — zločinec. Zločin neha biti fenomen. Zločin ni do poslednjega diha. In vendar je predstava. Pierrot se obrne v avtu h gledalcem, revolucionarji so karikature, umori so spektakel (s škarjami). Konec z barvastim dinamitom je estetski orgazem. Namreč Pierrotov paradoksalni samomor. Fenomenalen je ohripeli pevec na pomolu, comedia dell'arte, l'art pour l'art, kegljanje, kostumi, nočna vožnja, besede ...

Vse se srečuje v besedah. Najprej tisto, kar v svojem trenutku pomenijo trenutnemu poslušalcu, tisto, kar zbudijo s svojo lepoto in gostoto, s svojo razvrstitvijo in zvočno kombinacijo, s svojo kuliserijo iz drugih zvez, s svojo univerzalno uporabo. Besede, ki oklepajo smisle v svoj mimogreden čar, jih maličijo v zavzetosti melodije, zaklepajo pomene globoko podse, da padajo izven, besede se združujejo po svojih lastnih pravilih in besedni čarovniki edini jih postavljajo z resnostjo kot vražje instrumente, polagajo jih predse in jih okušajo, gladijo s posebnimi dotiki, kitijo s posebno skrbjo kot cerkvene trakove, živahne podlasice, občutljive za toploto in gibanje zraka. Film je več kot beseda. Pisanje o filmu je proza. Proza je več kot besede in manj kot film. Film je vse, kar je zgodba. Zgodbe so o obračanju, o prevračanju, o prevratu. Zgodbe obrnejo navidezno, videzno, vidno in kažejo ozadje, pomen, mehanizem, strukturo. Videzno plus pomen je lažje opazovati pri prozi, ker videzno ni tako mikavno. Pri filmu pomen uhaja, in mora uhajati. Predvsem pa zahteva časovni odmik, ker je videzno tako nabito z mikavnostjo, obveznostjo, avtomatičnostjo. Proza, torej: čaranje z besedami, razvrščanje, obračanje, ustvarjanje, delanje podob, zgodb, filmov, dajanje obstojnosti, trdnosti, vezanosti — je najpotrebnejša oblika besedovanja.

Snežni ris enkrat dosti izrazit, šiv čez elipsasti tok enodnevne poti, rez ob zobu emajlaste jame edini mik, esenca tlorisa apnencu.

Sestaneva se, zadihana, kotanja pred nama. — Koliko časa le sva se gledala, ne da bi se videla! — Nisva se poznala, ostati sva morala čisto sama, da sva se približala. Videti je, da bova doživela mrak. Potegnem čutaro in zdi se nama, da se poznava že dolgo. Ujameva besede, začutiva, da so primerne za oboje rok, krhke so sicer, da si z zveriženimi prsti komaj upava do njihovega jedra, veter jih je osušil: besede in roke in šele najina govorica mehča zrak okrog naju, ščit dela, da se bova laže spustila v dolino. Čutara je drobna in nekako nočeva biti preobjetna, kmalu jo začepiva, da težka obtiči za pasom. Smuči drsijo po trdi plasti, ki jo je prekril presejan sneg prejšnji dan.

Vračava se v tople ulice in najino bivališče postane samoumevno oddaljeno, pomagava si z nasmeški, nekoliko zatrepeta od časa do časa guba v kotu ust kot pora v nemirni zemlji. Loti se naju lenoba kot ob poznem prebujenju, soršju stvari okrog postelje kot suličasti zobci nad zapahom.

§ A — Popadem te, težim te, uklenem te. Nosiš dva lična okova na gležnjih. Odpiraš poštarju v okovih, skloniš se malo izven, toda noge ostanejo na svojem mestu, točno v točki, ki je določena. Stojiš in se smehljaš. Toda v tvojem smehljaju je spomin na ravnine, spomin kot obrušen prah, ki ga je prineslo čez morje, po soli diši, kot zaboj dragih kamnov, ki ga je preklal vihar, raztrgal je zemeljske plasti, presekal barvne kroge, vdri v zasuto skrivališče, razmetal dragulje, iskrilo se je tisti večer, kot bi iz kovaške delavnice pihal moder raketni slap, kot bi nepreviden kretnja zažagala v skrito dragocenost in pozabila odmakniti brus, vse gre v nič, vse razganja grozljiva sapa. Ko stopaš po hodniku in je slišati značilni ropot verig, sem miren in zadovoljno berem najnovejši Paris-Match.

§ B — »Govoril je z utrujajočim pomenom, dosti je utripal z rokama in oči so mu postajale utrujene kot žuželkine peruti po poletnem letu skoz močvirno pokrajino. Kar je povedal, smo zapisali, vtiskovali smo besede, da bi bile čim lepše videti, če jih pogledaš od od daleč, besede, te čudovite popotnice po slovitih evropskih izvirih podalne vode. Bad Homburg, Bad Reichenhall, šmarješke toplice ... Njegove besede so dale pogum za najbolj neverjetna početja in počutili smo se kot učenci velike zarote. V učilnici je bilo vedno topleje, kot se je dvigalo sonce in opoldne smo bili povsem pripravljeni, da tvegamo zadnjo pot. Se vedno je govoril in njegov glas je bil kljub raskavosti topel in blizek. Še ne vem, kaj mi je bilo, ali sem bil posebne volje, ali sem v nekem trenutku naletel na slutnjo, zasukal sem se in v steni zagledal tvojo postavo, ki mi odsvetuje na poseben način, z gibom telesa, bokov, ki sem jih s takšno pozornostjo vlekel skozi svoje dlani, v vijugi nad boki sem počil, da sem se naselil na tvoji koži in da se je nekaj malega zraslo med nama. Odšli smo, oboroženi in vedel sem, da me gledaš skozi daljnogled, vem, da si sleherni hip pri meni in da se še dotikava, čeprav mi lije mrzel pot in vem, kaj čaka v Sebastianovem breznu. Sneg je prhek in kljub krpljam se vdira vsaj za deset centimetrov. Vodnikov se vdira vsaj za deset centimetrov. Vodnikov glas je bil blažji, tolažil nas je. Vodil nas je po skritih tirih. Ni nas več učil. Skoz daljnogled si opazovala mojo smrt.«

§ C — Tvoje varanje mi je razumljivo in vendar ga nikdar ne bom pozabil. To se čuti s konicami prstov. To so pohojene steze. To so sledi. Če bi bil še občutljivejši, bi lahko sledil bivšim potegom dlani, lahko bi ugotavljal zareze in majhne vbodljaje, v tvojih očeh bi gledal stare poglede, nekoč naučene gibe, tisočkrat ponovljene in sprejete z užitkom. Preteklost je v vaših rokah, madame. Jaz sem komet, predmet iz vesolja, vi ste stalnica, ki sprejemate in odbijate tujce, vi jih učite in vi jih zavračate, če so preveč pohotni, preveč grobi, neumni in okorni. Združiti ljudi v enega samega človeka, tkanje, ki zahteva preveč ščin in vesti, ki žre možgane, da se izsušiš. Samotna kapija in neveden klic, nekdo na hodniku ali onstran. Spotaknil se je ob nekaj najinega. Kako lahko mislim na druge ljudi, ko sem s tabo? Kako? Kako? Prekoračila si brv, pognala si se na ladjo, v zadku se je pognalo mehurjev, da je postalo belo in smrdljivo maslo, kmalu vaju ni bilo več videti, ostala sva sama z norim pevcem, ki je tulil: »Est-ce que vous m'aimez?«

MODROSTI:

»SE NE VE, KDAJ SE ZGODI, KDAJ POSTANE POVRŠINA TAKO ZELO KRHKA, TAKO RAZPRTA, DA JI JE MOGOČE BREZ MUKE POBIRATI DROBCE IN JIH TIPATI V GUBAH PRSTOV.«

»GOVORILA SVA VSO NOČ IN MENDA SE NITI ZAVEDALA NISVA TEGA.«

»TVOJE TELO NE MORE NIKDAR POSTATI DRUGAČNO, RAZEN ČE SE LOČIVA.«

»POGANJAL SE JE ČEZ GRME IN NALOŽENE PLASTI NARAVE, KOT BI NIKDAR NE MISLIL NA STREL, ČAS, SOVRAŽNIKA, DRUGE.«

»HOČEMO NOVO DRUŽBO, KI NE BO NOVA, ČE JO MOTRIŠ IZ STARE.«

»KAJ HOČEMO?«

Nadaljevanje: do pol desetih imam čas. Do tedaj moram predreti še trideset gnojnih tvorov. Oprostite, res ne morem videti tragedije vaše hčerke, res ne morem, prosim, ukvarjajte se z njo sami. In odidem iz čakalnice v moder hodnik, vse polno bolnikov me gleda, prediram tvore, umijem si roke, spet hodim, peljem se, promet je neznosen ...

Kaj bova počela zdaj, vame tareš pamet, a jaz se predajam čutom, zlezem v posteljo in te gledam. Najin dvorec napuha, najini kozarci, kjer piše ZASTRUPI SE, vse je najino, zdaj bova živela novo življenje. Ugrabim svežo obliko, pritisnem jo obse, po brisači diši, vse je to najino, nikogar več ne zanima, samo zase sva še. Ali je to isto? Ali je zanimivo za naju? Stene so tenke, nekdo proži vanje ostre sunke. Počasi postajava last drugih. Nehote. Mislim na druge ženske. To je noro, vem. Jaz nočem biti nor, jaz sem mož s kravato in aktovko, ki gre ob osmih v službo. Tvoja nova obleka je prekrasna, vaše oči, gospa, me spominjajo na Crveni otok. Čas je vmes, ni potem. Potem je nekaj zverženega. Čas je tedaj, ko meljejo sekunde, ko v enakomernih tipajih sezajo v parketne deščice, da bojo kmalu pretečene. Misliš na druge moške, to ni noro, vem, jaz sem nor, jaz sem antični igralec z larfo.

Vse se razplete. Orešje postane tukaj in zdaj. Točno po notranji steni, da je škripalo, z majhno lopatico sva postrgala vse. In Orešje, kjer so vse stvari na »Ou, je v naju. Objestno ovohava oboje občil. Orešje, o oveneli organ, o občutljiva odaliska, o ožrta ovojnica, odprt oddelek, ovekovečena obala oddaljenosti, odblizkosti, odvčerajšnjosti, odjutrišnjosti. Orešje ostaja od obeh. Obesek, odlok, opozorilo. Ostani. Odnehaj. Obleko oddaj organizatorju. I shall never get over these blue eyes. This is my favourite sport. Mon sport favori. Mein aligator!!!

Dimitrij Rupel

KRONIKA

Te dni je v Zürichu umrl Léonard Foujita, star 82 let. Rodil se je v Kumamotu, na jugu Japonske. Njegov prvi prijatelj je bil Picasso. Montparnasse in njegovi sinovi Max Jacob, Apollinaire, Braque, Soutine, Modigliani — so ga vzeli v svojo družino. Foujita je bil kot portretist izredno priljubljen med Parižani.

Jean Paul Sartre, njegova pohčerjenka Arlette Elkaim in Simone de Beauvoir: kosilo v Coupole vsako nedeljo ob 15.30 uri.
telet82ttEl-rdgo

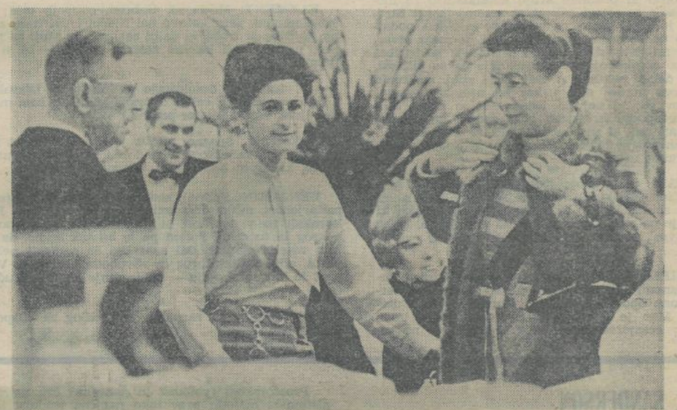

V filmu »Bonnie in Clyde« igrata igralca (F. Dunaway in W. Beatty) sceno, ki so jo rekonstruirali po neki fotografiji kriminalnega para, stari 35 let.